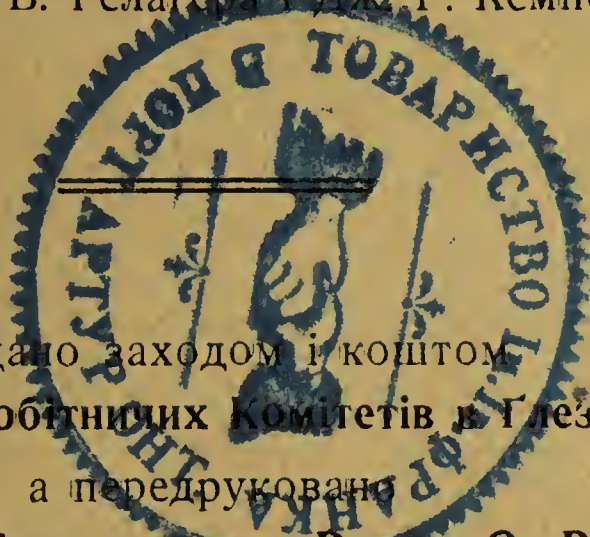

ОДНА ВЕЛИКА ЮНІЯ

Памфлет ч. 2.

ПРЯМА АКЦІЯ

Із брошури В. Геллагера і Дж. Р. Кемпбела.

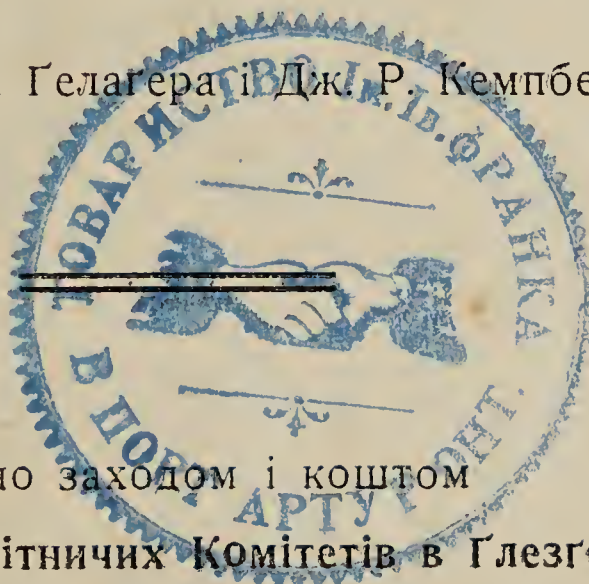
Видано заходом і коштом
Шкоцких Робітничих Комітетів в Глезгові,
а передруковано

Головною Екзекутивною Радою О. В. Ю.
Головна Кватира, 7 — 449 Main St.,
WINNIPEG, MAN.

Ціна 5 центів.

ПРЯМА АКЦІЯ

Із брошури В. Геллагера і Дж. Р. Кемпбела.

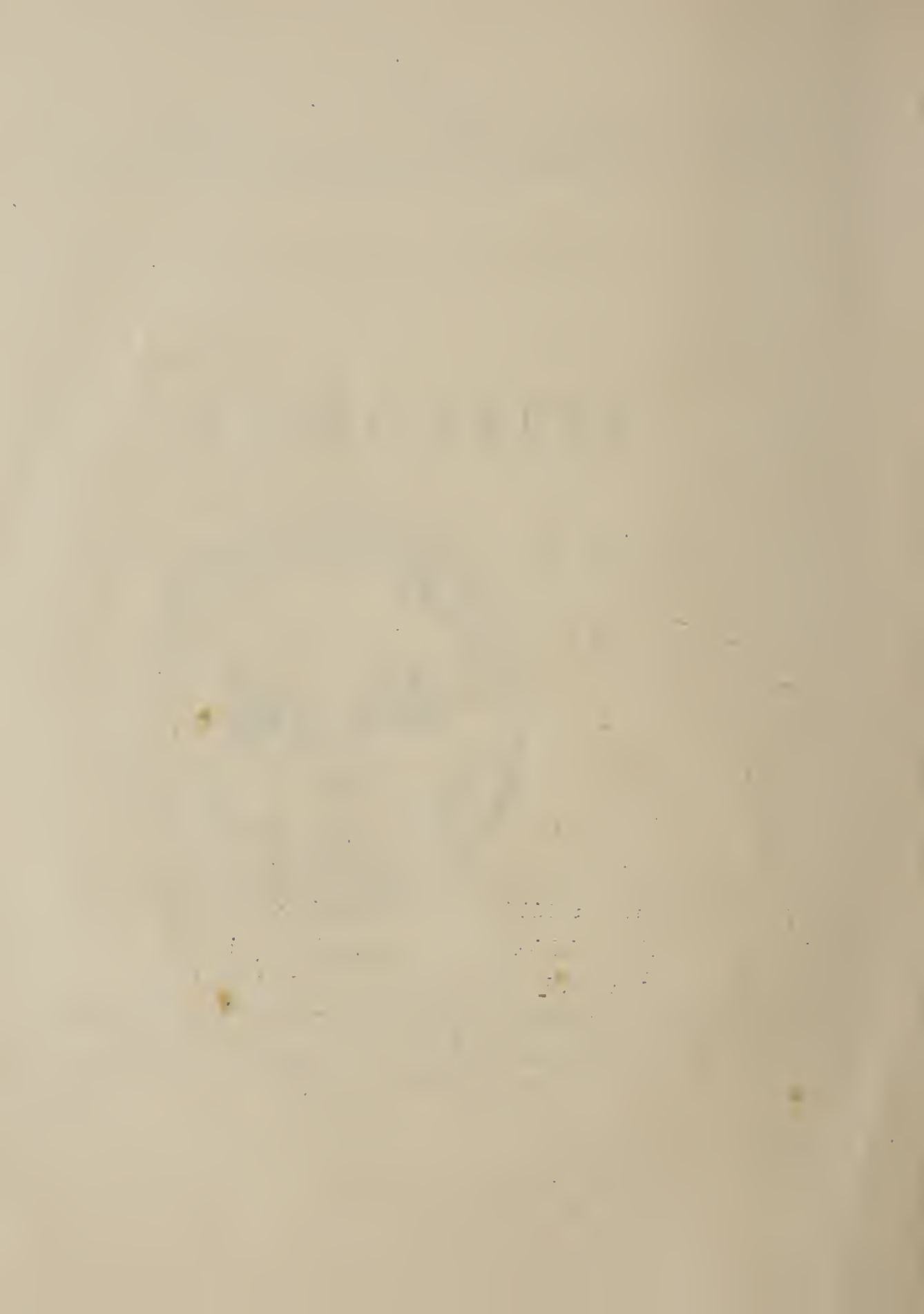
Видано заходом і коштом

Шкоцких Робітничих Комітетів в Глезгові,

а передруковано

Головною Екзекутивною Радою Одної Великої
Юнії, Головна Кватира, 7 — 449 Main St.,
WINNIPEG, MAN.

Ціна 5 центів.

ПРЯМА АКЦІЯ.

Нарис варстатової (workshop) і суспільної (social) організації.

Винятки з брошури В. Геллагера і Дж. Р. Кемпбела, виданої Національною Радою Шкоцьких Робітничих Комітетів.

Проти капіталістичної власности промислу підносить ся нині визиваючий спротив. Сьвідомий робітник нині розуміє, що фабрика, в котрій він працює, великанська машинерія, котрою від орудує, хоч они й є приватною власністю певної групи капіталістів, то все таки се є продукт праці робітників з інших промислів. Він не шанує капіталістичної власности, бо знає, що та власність є овочем колишнього рабунку робітників. Він має ще менше респекту до тої капіталістичної власности, коли зрозуміє, що она є средством для рабунку його самого в теперішню хвилю; рабунку не лише його матеріяльного богацтва, але й його житєвих сил та людського становища.

Робітник нині в промислі є лише живим зна-

рядом. Він не має голосу в веденю промислу опертого на його праці. Він не має голосу в означуваню цілий, для котрих той промисл удержуєть ся. Він є те саме, що та нежива машина, при котрій він працює, або той сировий матеріял, котрий він переробляє в викінчений продукт.

Проти того то промислового пониження робітники починають бороти ся. Они починають розуміти, що право голосованя до парламенту, раз на пять літ, є дуже малої вартости, в порівнаню з правом голосу що до того, як повинен бути ведений промисл. Консеквентно, звідси повстало домаганє, щоб так умові як і звичайні робітники в промислі вибирали свої власні завідуючі тіла і своїх власних урядників, та в сей спосіб демократично завідували промислом, в котрім они працюють. Сей рух за промисловою самоуправою вже зріс на європейськїм континенті в достаточну силу для того, щоб потрясти капіталістичною системою до самих її основ.

Шлях до індустріяльної свободи.

Задача осягнення самоуправи в промислі може бути розвязана лише розвитем сили робітників в промислі. Она не може бути розвязана тоді, коли робітники будуть оставатись пасивни-

ми і очікувати муть, щоб якесь зборище політичних надчоловіків змінило для них сьвіт. Ні одна велика суспільна переміна не була доконала такими людьми, котрі бажали бачити ту перемену, але вдоволяли ся лише висловом своїх побожних думок про сю справу. Така радикальна переміна, як відібране промислу з під контролі капіталістів і перебране його під контролю робітників, вимагає щоб робітники ужили своєї ініціятиви і взяли на себе обовязок та відвічальність в щоденній боротьбі з функціонерами капіталістичної наймаючої кляси в варстатах. Сила робітників опираєть ся на тих обставинах, що то они іменно є тими, котрі вдержують колеса промислу в русі, без чого впорядковане суспільне жите є неможливе, і що они є найчисленнішою клясою в краю. Тому то якраз через організацію чисельної сили робітників в тім місци, де та сила може бути найуспішнійше застосована, а іменно, в промислі, ми зможемо розбити силу роботодавців і добути силу для контролі промислових чинників краю в інтересі робітничої кляси. Щоб уможливити робітникам добути ту потрібну силу, необхідно перебудувати робітничі промислові організації. Трейд-юнії сего краю, загально беручи, збудовані для осягнення ідеалу ретельної

денної платні за ретельну денну роботу і они взагалі ні силою, ні організацією не є здатні до здобуття зміни в соціяльній і індустріяльній структурі. Мало того, сумнівним є, чи они зможуть оборонити існуючу висоту зарібної платні робітників проти з'єданого атаки роботодавців!

Безсильність ремісничого юніонізму.

За послідних 70 літ зайшла велика зміна в капіталістичній організації промислу. Сімдесять літ тому назад майже всі промисли в краю належали до поодиноких роботодавців, котрі перегризали собі взаїмно гортанки в торговельній конкуренції. Серед таких обставин оно можливо було для сильних організацій вправних робітників здобути деякі уступки від роботодавців і тим способом поліпшити умовини свого життя. Ті обставини, котрі давали ремісничим юніям спроможність бороти ся проти роботодавців, вже минули ся. В міжчасі капіталізм усталював себе. Поодинокий роботодавець вже давно уступив своє місце корпораціям злучених капіталів, котрі знова скоро лучать ся в трости, а проти тих найновійших продуктів капіталістичної організації ремісничий юніонізм, себ то організації робітників після ремесл, не може зробити одного кроку вперед. Сего факту дея-

кі робітники не добачували через піднесене ся платні в часі війни. Підчас війни ремісничі юнії домагали ся і одержували підвижки платні, щоб заспокоїти зріст кошту життя; через те многі робітники поспішно прийшли до заключеня, що ремісничий юніонізм все ще може здобувати значні концесії від роботодавців. Але умовини в воєнним часі були виняткові. Перше свего в тім часі був штучний недостаток робітників, котрого ніколи вже більше не буде в нормальних часах. Се, в злуці з давлячою потребою правительства вдержати промисловий спокій в воєнним часі, зробило ті уступки конечними. Колиж минули ся ті обставини, то з ними пропала також сила ремісничого юніонізму здобути кращі умовини для робітників. Навіть для тих, котрі вірять, що капіталістична система є вічна і що робітник може надіятись що найбільше лише невеличких уліпшень його умовин праці, ремісничий юніонізм вже безкорисний і безпотрібний.

З точки погляду тих, котрі бажають зміни теперішної системи, він є барієрою поперек дороги ідучих вперед робітників.

Будучність страйку.

Страйкова платня, котра є чертою властивою секційному страйкови, мусить, так як і сам сек-

ційний страйк, бути відкинена як оружє в модерній промисловій війні. В давнійших борбах робітників, коли мала брупа застрайкувала проти поодинокого роботодавця, страйкова платня була досить вигідною помічю. Тоді можна було зібрати досить грошей на піддержанє страйкерів оподактованєм других робітників. Але нині страйки прибирають такі розміри, що дуже мало юній може видержати в своїх з'усиллях виплачуваня страйкової запомоги, коли страйк продовжить ся на неозначений час.

Ще одну річ варто собі запам'ятати, що робітники не страйкують для того, щоб діставати страйкову запомогу. Они виходять на страйк лише тоді, коли обставини змусять їх до сего, а в будучности страйк буде такого революційного характеру, що коли навіть урядники будуть на стільки відважні щоб на нього згодитись, то правительство найправдоподібнійше вмішаєть ся і заборонить уживати фонди на страйкові ціли. Не треба нам, впрочім, тратити часу на журбу що до сеї справи. Тижнева пайка, колиб її навіть і виплачувано, не може виживити сімї чоловіка, котрий страйкує. Мусимо винайти щось лучшого, замість того щоб стояти пасивно, заки помремо з голоду. Пасивний страйк мусить уступити місце активному страйкови.

Колиб навіть робітники були приготовані грати свою стару ролю пасивности підчас страйку, сумнівним є, чи їм дозволить ся се робити, бо для пануючої кляси, так само як і для робітничої кляси, день пасивного страйку вже минув. Найбільш занепокоючою ціхою послідних страйків з точки погляду трейд-юніоніста, котрий ниць паде перед сфінксом конституціоналізму, є поява правительства отверто по стороні роботодавців-капіталістів. Правительственні вмішування ся в послідні масові страйки в Великій Британії, Німеччині, Злучених Державах і Канаді показує нам, що для пануючої кляси і наємних політикантів день ставленя лише пасивної опори проти змагань робітничої кляси вже минув. З заострюванем ся соціальної боротьби капіталістична держава є приневолена скинути з себе маску безсторонности і показати ся в своїм правдивім характері як інструмент клясового панованя. Коли страйки були малими аферами, держава ховала свій правдивий характер і прибирала позу неутрального тіла, оставляючи організації роботодавців справитись з робітниками. Але коли організація робітничої кляси стає сильніщою, пануюча кляса буде змушена замінити свою організацію, покликаючи на поміч державу. Держава зістане тоді ви-

тягнена в відкрите місце і змушена показати ся в своїх правдивих красках.

Всяка спроба держави розбити великий страйк робітників буде, розумієть ся, попереджена звичайним вибухом гідкої гіпокризії, котрою пануюча кляса надієть ся оправдати всякий ужиток брутальної сили. Буде принята поза морального обуреня. Політиканти будуть осуджувати нечесний атак робітників на бідну довгострадаючу громаду. Газетярські брехуни будуть працювати понад час очернюючи робітничу справу брехнями такими чорними, як те чорнило, котрими они писані, а після створеня відповідної атмосфери, почнуть ся репресія.

(Замітка: — Робітники Великої Британії удосконалюють організацію відому як “Шап Стюардс Мувемент”, котра в дійсности усуває урядників ремісничих юній (трейд-юній) і дає робітникам більшу контролю їхньої роботи. Понизше є поданий короткий зміст пропонованої форми організації, але мусимо зятямити, що хоч О.В.Ю. годить ся з прінціпами “Шап Стюардс Мувемент”, така акуратно форма організації, котра є вигідна для Великої Британії з її великими і численними промисловими центрами, не може бути застосована в такій рільничій

країні як Канада, з малими і широко розкиненими промисловими громадами.)

Варстатова організація.

Чи то в копальнях, на залізницях, чи в інженерських варстатах, робітники мусять взяти всю силу і власть рішати про акцію, без того щоб ждати на повільний, утяжливий рух теперішньої тред-юнійної машинерії. Щоб се збити, ми мусимо мати організацію.

Не треба шукати кращого взору організації чим той, котрий дають самі капіталісти. Всі робітники мусять навчитись слідуочу лекцію: Так як роботодавці організують ся, так мусять і они, як робітники організуватись. Що потрібно **одного центрального бюро** контролюючого тисячі робітників в певнім однім підприємстві, в інтересах роботодавця, а також **десять або двацять** бюр на зовні (часами може милями віддалені від підприємства), котрі репрезентують тих самих робітників, се само собою достаточо вказує на потребу цілковитої зміни методи організації.

Центральне бюро (офіс) управляє клерками, вправними, напів-вправними і невправними одинаково. Менеджер, суб-менеджери і формени,

всі вони відвічальні перед ним і хоч вони становлять малу, дуже малу меншість в промислі, о-казують ся здатними, наслідком того, що вони так добре з'організовані, верховодити далеко численнішими, але дісорганізованими робітниками, над котрими вони панують, і держати їх в поневоленю. Що оказалось так успішним в роботодавців, те саме зовсім певно окажется ся цінним оружєм для робітників. Замість тих ріжнородних трейд-юнійних комітетів поза підприємством, котрі працюють кожний незалежно один від другого, а дуже часто воюють між собою, повинно ся з'організувати комітет в нутрі репрезентуючий всі кляси робітників, без взгляду на їхне ремесло і без ріжниці полів.

Департаментовий Комітет. — Складається ся з представників, по одному від кожних п'ядесяти робітників, або частини того числа.

Варстатовий Комітет. — Складаючий ся з представників від кожного Департаментового Комітету.

Заводський Комітет. — Складаючий ся з представників кожного варстату цілого заводу. Він має координувати роботу Варстатових Комітетів.

Дістріктовий Комітет Певної Індустрії. — Має звязувати разом всі заводи певної індустрії в цілім дістрікті, чим зможе всяку акцію для по-лагодження якого небудь спору перевести дуже скоро і певно.

Дістріктовий Комітет Всіх Індустрій. — Має звязати до купи різні індустрії і уможливити ефектовну клясову акцію на данім просторі. Має підприняти організацію незорганізованих індустрій і має бути Робітничим Вивідчим Департаментом даного дістрікту.

Національний Комітет Певних Індустрій. — Має звязувати дістрікти і забезпечити агресивну акцію у всекраєвому розмірі.

Національна Рада Всіх Індустрій. — Має звязувати різні Національні Комітети для клясової акції у всекраєвому масштабі. Має також бути генеральним (головним) штабом робочого люду.

За літературою і інформаціями відносно Одної Великої Юнії пишть до секретара Головної Екзекутивної Ради: Secretary, General Executive Board, 7 — 449 Main St., Winnipeg, Man.

Щоб довідатись про новинки з руху Одної Великої Юнії читайте:—

ONE BIG UNION BULLETIN

WINNIPEG, МАНТОВА

Виходить кожного тижня в суботу.

Передплата вносить: \$2.00 на рік; \$1.00 на 6 місяців. Загранична передплата \$2.50 на рік.

Поодиноке число, при гуртових замовленнях, коштує 3 цт.

З друкарні "Укр. Робітничих Вістей".